

Beskrivelse

Sang

om den ulykkelige Skæbne, som er overgaaet mig,
Forfatteren heraf,

Johannes Eriksen

fra

Langfløstranden.

[Aarsaa: 1879?]

V box 20:573

1879(?)

Kjære Læser!

Jeg, som tidligere frist og modig gik til mit Arbejde, for derved at ernære min Familie, Kone og tre Børn, har desværre ved et uheldigt Tilfælde i Geelmundens Dampfog mistet min høire Arm, og senere efter et længere Sygeleie blev min høire Fod affat.

Som nu Tilstanden for mig er, er det mig umuligt, uden gode Menneffers Hjælp, at ernære min Familie, og er det derfor jeg herved overgiver min Sag til kjærligstndede Menneffers Godhed og Hjælpsomhed, hvoraf jeg hidtil har havt saa mange Beviser.

Dg hermed være min Sag i Guds Navn paa det Bedste anbefalet.

Sang.

Mel. Den Sømand heise de sit Flag.

I Livet man ei sige kan hvordan det En skal gaa,
Dg dette Ord, jeg arme Mand, bestandig maa bestaa,
Jeg fordum frist og rørig var, arbejdede med Flib,
Men Sjøhænen tungt mig rammet har for al min Levetid.

Udi en Saug, som gik med Damp, fortjente jeg mit Brød,
Min Hustru, vore trende Børn, led heller aldrig Nød,
Hver Aften glad jeg til mit Hjem fra Arbeid vendte hen,
Der mødtes jeg af Kjærlighed og af min troe Ven.

En Dag jeg ved mit Arbeid stod og påsebe min Pligt,
En Axel mig i Løiet tog, hvem kan vel ane sligt,
Min høire Arm blev revent bort, halvdød jeg blev bragt hjem,
Mit Blodtab det var meget stort, og skvænet var hvert Lem.

Da jeg i Smerten vaagned op, min Hustru saa jeg staa,
Hun pusled om min svage Krop, — jeg Taarer fløde saa,
Jeg bad til Gud for denne Ven, som havde mig saa kjær,
O gode Gud, du hør min Bøn, vær du os altid nær.

I lang Tid jeg nu hjemme laa, min Tilstand daarlig var,
Af Venstaa dog jeg daglig saa, man Gaver til mig bar.
En Dag min Læge til mig tren, fortalte mig at nu,
Quitere maatte jeg mit Ven, det var for mig en Gru.

Skjont Krøbling, fattig, uden Raad, er jeg dog ei forladt,
Jeg som en Dm maa krybe om, men aldrig dog forhadt;
Medmennesker af hjærligt Sind mig hjælper altid lidt,
Det giver mig et freidigt Mod og lindrer Sorgen lidt.

Til den, der dette læser nu, jeg ydmygt bede maa,
At, kjære Læser, ogsaa du mit Hjerte maa forstaa,
Tænk paa min Hustru, mine Smaa, min Kjærlighed til dem,
Din Kjærlighed os stiftet nu vil hjælpe i vort Hjem.

(Eftertryk forbydes).